

Rosa Maria Gil Tort

En Joan Domènech, els “Quaderns de la Revista de Girona” i jo

Parlar dels amics que ja no hi són és una manera de continuar estimant-los i de fer-los presents. Amb en Joan Domènech vàrem compartir molts anys les sessions del consell de redacció de la Revista de Girona i la primavera del 2017 vaig tenir el privilegi i la responsabilitat de prendre el seu relleu en la direcció de la col·lecció dels “Quaderns de la Revista de Girona”.

Per a mi va ser un honor seguir les seves passes. En Joan va desplegar la seva elegància i discreció. Saber fer un pas al costat no és fàcil i traspasar la feina sovint té un punt d’amargor. I conviure amb la teva successora i saber-ne restar al marge és també una virtut. Mai un comentari de més, sempre una lloança a la feina feta. Una lliçó de com cal deixar anar, amb tota la disponibilitat i amb tot el silenci i discreció. Si alguna paraula em va dedicar, va ser sempre d’elogi. I això, venint de qui venia, no té preu.

En Joan era tot cordialitat, tot senzillesa, tot humanitat. I aquella ironia fina que impregnava el seu fer i que era una forma de veure el món i de marcar el tempo i la intensitat de totes les coses.

Una de les darreres lliçons que ens va donar va ser la paciència infinita amb què va esperar que el protocol resolgués la data de presentació del seu darrer llibre, el quadern sobre Beget que culminava una relació sentimental amb un poble i una família. Se’n va anar sense veure-ho, amb la humilitat i discreció que va presidir la seva vida. La presentació, a títol pòstum, també va servir per recordar-lo i homenatjar-lo en aquell bonic racó que ell tant estimava.